

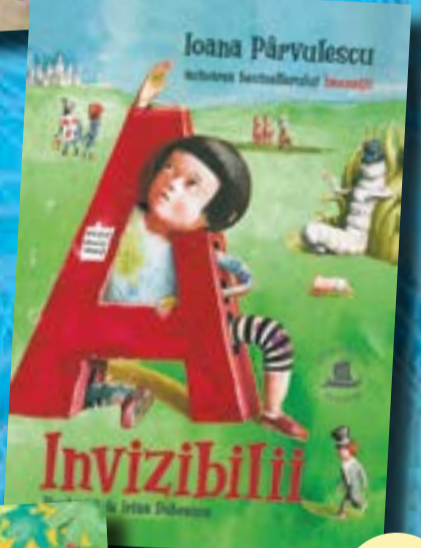
HUMANITAS Junior

o revistă prietenă cu imaginația

Nr 6 / ANUL IV / 27 IULIE 2023
 apare în ultima joi a fiecărei luni
www.humanitasjunior.ro

TOP 10
 iunie 2023

POVEȘTILE VACANȚEI

Îmi citește
 mami, tati sau bunii

Ilustrații de Naama Benziman
 Traducere din ebraică de Gabriela Myers

„— Am visat o pisică, i-a spus Maayan Almei.
 — Și eu! a spus Alma.
 — Era gălbuie, a spus Maayan.
 — Și avea ochii albaștri, a spus Alma.
 Maayan și Alma s-au uitat una la cealaltă și deodată au exclamat:
 — Nu e nicio clipă fără o pisică!”

„Nu e nicio clipă fără o pisică” este fraza pe care o pisicuță galbenă cu ochi albaștri a repetat-o în visele tuturor copiilor din grupa lui Maayan noaptea trecută. De ce oare

Cinci istorioare pline de duioșie și candoare se ascund în paginile acestei cărți frumoase. Sunt povești de citit împreună, din care au de învățat și cei mici, și cei mari, care construiesc punți între oameni și amintiri ce nu se uită niciodată. Emoționante, adânci, surprinzătoare, luminoase, colorate cu umor, poveștile acestea recrează lumea în care trăim și o presară cu magie. Citindu-le vom descoperi ce putere au empatia și toleranța și vom învăța că meriți iubirea celor din jur chiar și atunci când ești diferit.

Țepii ariciului Virgil

„În păduricea de la marginea orașului, într-o scorbură încăpătoare, captușită cu mușchi și smocuri de iarbă, trăia ariciul Virgil împreună cu prietenii lui. Virgil era foarte prietenos și de aceea, la joacă, era mereu în centrul atenției. Trebuie spus că avea ochi vioi, ca două mărgeluțe negre, și cei mai frumoși și mai lucioși țepi. Nu-i de mirare că toți prietenii lui îl admirau și ar fi vrut să fie ca el. Virgil îi încuraja mereu și le spunea că orice arici poate avea țepi frumoși și sănătoși, dacă mănâncă fructe și legume.
 Într-o seară, înainte de culcare, pe Virgil începu să-l doară burtica. *Hm, probabil că am mâncat prea mult*, își spuse el, amintindu-și cum descoperise împreună cu prietenii lui un mușuroi forfotind de furnici delicioase. Se gândi însă că, după un somn bun, a doua zi o să fie ca nou! Așa că stinse lumina și se băgă în pătuțul lui.
 În dimineața următoare însă, durerea era tot acolo și nu voia să-i dădea pace. Supărat, Virgil se duse de îndată la doctorul Aricescu, care locuia într-un tufiș nu departe de căsuța sa din scorbură copacului. Domnul doctor îl consultă cu mare atenție și, după ce cugetă o vreme, își dădu seama că nu de la furnicile pe care le mâncase se simțea Virgil rău, ci de la o boală pe care o avea de mai mult timp și care acum îi făcea necazuri la burtică. Virgil se întristă auzind una ca asta, însă domnul doctor îl încurajă și-i zise că, uneori, aricii se mai și îmbolnăvesc, dar că pentru fiecare boală există un tratament.
 Așa că doctorul Aricescu se așeză la biroul lui și începu să scrie o rețetă:

au avut toți copiii acest vis ciudat? Și de ce, în cele din urmă, pisica a fugit într-un copac? Ei bine, pentru că a fost un vis premonitoriu: mica felină a vrut să se facă cunoscută înainte de a fi găsită în copacul de lângă grădiniță și adoptată de toți copiii.
 O carte superbă despre minunata lume a copilăriei, unde granița dintre vis, realitate și imaginație dispare și unde totul este posibil.

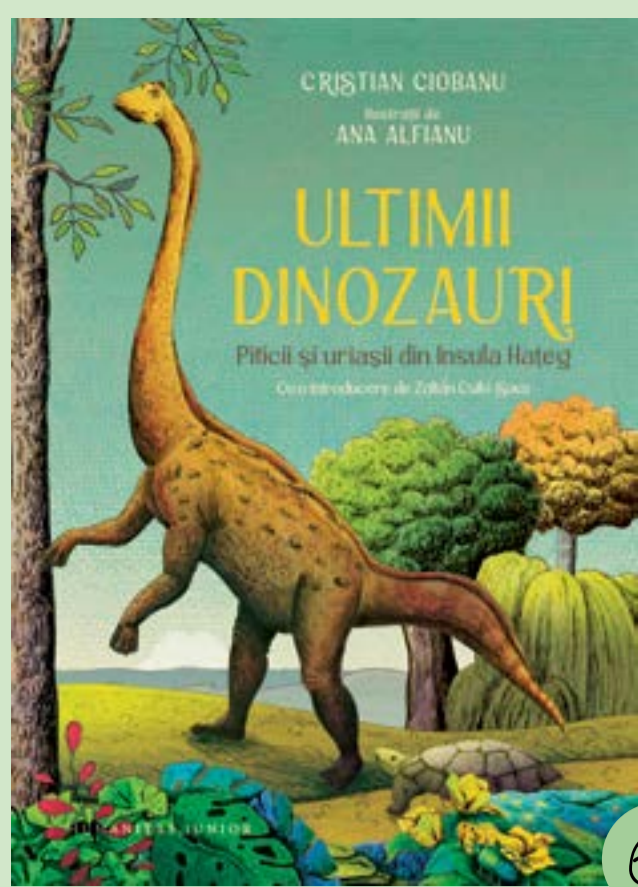

DAVID GROSSMAN (n. 1954) este unul dintre cei mai importanți autori israelieni contemporani. A studiat filozofia și teatrul la Universitatea Ebraică din Ierusalim. A publicat mai multe cărți de ficțiune, precum și câteva volume de reportaje și interviuri. Printre romanele publicate se numără *Sunt și copii în zigzag* (1994), *Cineva cu care să fugi de acasă* (2000), *Până la capătul pământului* (2008; Premiul Albatros al Fundației Günter Grass, Premiul Médicis étranger), *Căderea din timp* (2011), *Un cal întră într-un bar* (2014; Man International Booker Prize), *De mine viața și-a tot răs* (2019). Cărțile lui au fost traduse în peste 30 de limbi. David Grossman este *doctor honoris causa* al Universității Catolice din Leuven și *Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres*. În 2022 a fost distins cu prestigiosul premiu Erasmus.

Ilustrații de Bianca Anton

— Ca să te faci bine, îi spuse el lui Virgil, trebuie să mănânci câțiva țepi dintr-un arbore de tisă.
 — Dar o să mai pot să ies la joacă cu prietenii mei? îl întrebă Virgil cuprins de neliniște.
 — Cu siguranță. Joaca și prietenii sunt foarte importanți ca să te faci bine, îi răspunde doctorul Aricescu, împingându-și ochelarii pe nas.
 Virgil știa că un arbore de tisă se află în apropierea casei lui, așa că urmă sfatul doctorului și începu să mănânce țepi ca să se înzdrăvească. După câteva zile, se simți mult mai bine: burtica nu-l mai durea și era gata de joacă. Înainte să iasă din camera lui ca să-și reîntâlnească prietenii, se opri în fața oglinzii să-și aranjeze țepii când... surpriză! Țepii îi căzuseră cu totul! Virgil nu-și putea crede ochilor. Țepii lui cei frumoși și admirați de toată lumea dispăruseră. Era... chel. Nu că ar fi fost urât, dar arăta, cu siguranță, diferit. După multe ezitări, Virgil își luă inima-n dinți și ieși la joacă.
 — Ce-ai pățit? Te-ai tuns? Unde-ți sunt țepii? îl întrebă mirat unul dintre prietenii lui.
 — Ești bolnav? îl chestionă altul.
 Virgil le povesti ce i se întâmplase și cum îi recomandase doctorul să mănânce niște țepi de tisă ca să se vindece de durerea de burtică.
 — O să-ți mai crească la loc? vru să știe al treilea arici.

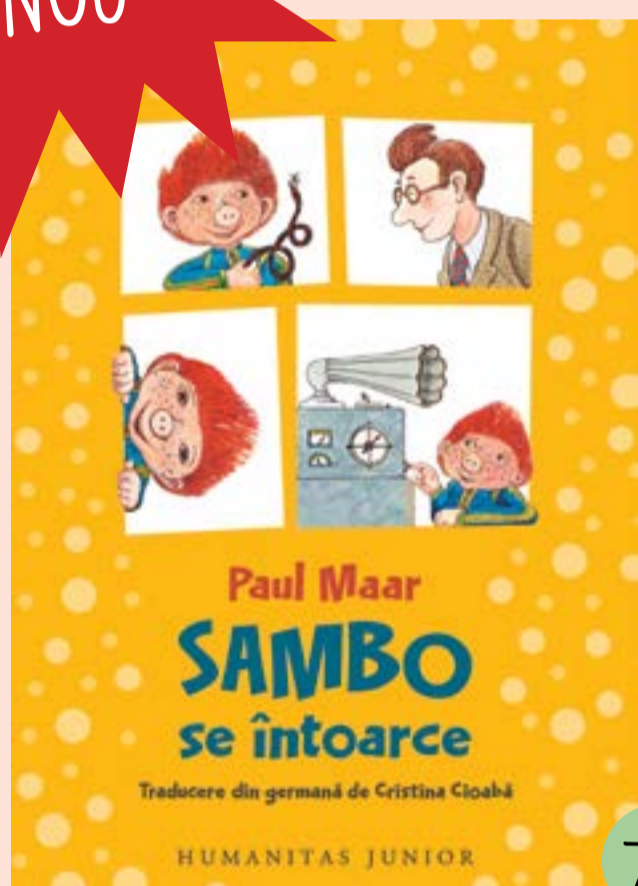
Ilustrații de Ana Alfianu
Cu o introducere de conf. univ. dr. Zoltán Csiki-Sava

„Povestea dinosaurilor din Insula Hațegului a început cu câteva fosile găsite de Ilona Nopcsa, sora lui Franz, pe domeniile familiei sale, din satul Sâmpetru, Țara Hațegului. Adesea, localnicii descopereau astfel de fosile, despre care credeau că sunt oase de „balaur“ sau de „urieși“, și de multe ori le puneau la temelia caselor, pentru a le face mai trainice. Însă fosilele găsite de Ilona l-au făcut pe fratele său, Franz, să caute adevărul dincolo de superstițiile populare. Acesta a început să facă cercetări în zonă și să studieze paleontologia la Viena, publicând la scurtă vreme câteva lucrări despre fosilele din Țara Hațegului. Franz Nopcsa a fost un savant extraordinar! Multe dintre descoperirile sale despre animalele dispărute au fost revoluționare la vremea lor și aproape toate au fost confirmate zeci de ani mai târziu cu ajutorul tehnicilor moderne. .“

Cristian Ciobanu

ANA ALFIANU este autoarea și ilustratoarea volumelor *Val și Cetatea Sufletelor* (Humanitas Junior, 2017) și *Tue, uriașul de gheață* (Humanitas Junior, 2020). De-a lungul carierei, a ilustrat mai multe cărți pentru copii: *Ina și Ariciul Pit: Aventuri în aparatul de fotografiat al bunicului*, vol. 1 și 2, de Radu Țuculescu (Corint, 2017, 2018), *1001 de nopti: Basme arabe istorisite de Eusebiu Camilar*, vol. 1 și 2 (Humanitas Junior, 2019, 2020), *Băiatul care nu credea în Moș Crăciun*, de Liana Alexandru (Humanitas Junior, 2019), *O călătorie prin univers: Astrofizica povestită*, de Cristian Presură (Humanitas Junior, 2019), *Tigrul nerecunosător, povești asiatice* alese și traduse de Ștefan Liceanu (Humanitas Junior, 2020).

Traducere din germană de Cristina Cioabă

Traducere din germană de Alexandru Al. Șahighian

Sambo se întoarce, de Paul Maar, este continuarea îndrăgitei cărți Sâmbăta când vine Sambo

Pățaniile domnului Gambrino Berebum și ale lui Sambo continuă în acest volum, spre hazul și deliciul cititorilor. Nimeni nu poate intra în atâtea buclucuri și neînțelegeri neinovate ca acești doi prieteni, mai ales când Mașina Dorințelor este pusă în funcțiune. Dar ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să primești! Domnul Gambrino vrea o mașină, deși nu are permis, vrea o vacanță pe o insulă pustie, fără să se gândească la faptul că

o insulă pustie poate fi la fel de bine undeva la poli sau în apropierea unui vulcan activ, vrea tot soiul de trăsniți lipsite de noimă ca să-și dea seama până la urmă că tot ce-și dorește cu adevărat este ca bunul lui prieten Sambo să rămână mereu alături de el. Plină de jocuri de cuvinte și de versuri hazlii, *Sambo se întoarce* este în primul rând o carte despre prietenie.

MINICRONICA RENATEI

În fiecare număr al revistei, Renata Truțescu, cititoare pasionată, iubitoare de literatură și colecționară neobosită de cărți bune, va deveni cronicar de carte și vă va spune ce povești au captivat-o în ultima vreme.

Cea mai interesantă carte cu care am avut plăcerea să mă întâlnesc luna asta se intitulează *Logodnicii iernii* și este primul volum al tetralogiei *Vizitatorul din oglindă* semnată de Christelle Dabos.

De la bun început, m-a surprins ineditul narațiunii: povestea se desfășoară într-un

Traducere din franceză de Elena Ciocoiu

univers unde Pământul s-a spart în bucăți numite „arce“, insule cerești care plutesc prin spațiu, iar personajele sunt complexe și au calități neobișnuite. Ophélie de pe arca Anima, protagonista romanului, este o tânără inteligentă, care are talentul deosebit de a *citi* obiectele pe care le atinge,ibilitatea de a trece dintr-un loc într-altul prin antichități, o pereche de ochelari cu lentilele crăpate și... un fular viu. Viața ei se desfășoară calm, între casă și clădirea Arhivelor, unde lucrează, când, pe neașteptate, familia o logodește cu un Thorn, un bărbat necunoscut de pe o arcă străină. Din păcate, pentru că e vorba de un nobil, un refuz din partea tinerei ar

aduce dezoanore asupra familiei sale. Prin urmare, lăsând în urmă tot ce cunoscuse și iubise vreodată, fata se îmbarcă într-o călătorie spre Arca Pol, un loc vitreg, care îi spulberă iluziile și îi schimbă percepția despre lume și, mai presus de orice, despre sine însăși. Forțată să devină altcineva decât este pentru a supraviețui – la propriu – în lumea stranie a logodnicului său, lăsată să creadă că alegerea ei a fost întâmplătoare, mințită chiar și de singurii oameni de la Pol în care părea că poate avea încredere, Ophélie începe să se întrebe cine este ea în afara jocurilor complicate ale viitoarei sale familii? În afara darurilor neobișnuite cu care a fost înzestrată? Cine este cea care privește de la biroul din clădirea Arhivelor, din spatele ochelariilor sparte? Pe cine ascund imensul fular vechi, buclele nearanjate, statutul de logodnică a unui personaj important? Când tot ceea ce o făcea pe Ophélie să fie Ophélie e lăsat în urmă, în fosta ei viață de pe Anima, ce-i mai rămâne? Cine o privește înapoi când se uită în oglindă? Singura certitudine i-o dau cuvintele unchiului ei: „Trecerea prin oglinzi presupune să te confrunți cu tine însuși. Îți trebuie curaj, să știi, ca să te privești drept în ochi, să te vezi așa cum ești, să te cufunzi în propria reflexie“.

Un strop de claritate în marele ocean al iluziilor... dar poate că atât ar fi de-ajuns ca să supraviețuiască și să nu înceteze să fie „vizitatorul din oglindă.“

Renata Truțescu